

Biblioteca Centrală
Regiune a
Hunedoara...

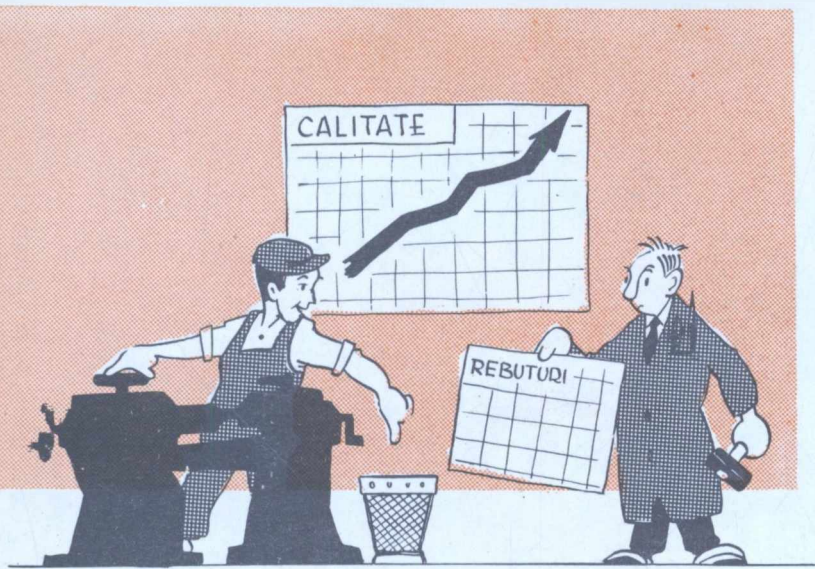
TRĂIASCĂ
23
AUGUST

TRĂIASCĂ
P.M.R.

VIITORUL NOSTRU LUMINOS

ur z i c a

— Asta unde-o mai pui?
MUNCITORUL: — Acum o pun aici!

Desen de C. CRĂCIUN

DIN UZINE, PE ALESE, STANȚE DESPRE NOI SUCCESE

de S. M. RUSU

Colectivul Intreprinderii de construcții metalurgice Hunedoara a predat uzinelor „Victoria” din Calan bateria nr.3 de semicocs.

*Producția de cocs va crește
Și asta doar e-o bucurie.
Să bem, cum se obișnuiește,
În cinstea lor... o baierie!*

Constructorii de locomotive de la Reșița continuă să aibă însemnate realizări în lupta pentru calitate și economii.

*Economii au adunat
Și sint atenți la calitate.
Aceste vești nu ne-au mirat,
Pentru că-s loco... motivate.*

Sondorii Intreprinderii de foraj Moinești au realizat, în primele cinci luni ale anului 1961, 800.000 lei economii.

*Sondorii au făcut aci
Economii și am curaj
Să spun că noi economii
Reies din orișice... sondaj.*

Șantierul „1 Mai” — Brăila a predat înainte de termen 10 nave-dormitoare pentru muncitorii din Delta.

*Constructorii harnici de vapoare,
Din nou au planul depășit:
Lucrind la nave-dormitoare
Se vede clar că n-au... dormit!*

Metalurgiștii de la Fabrica „Rulmentul” din Brașov au obținut succese de seamă în întrecerea socialistă.

*Cu producția de bază
Ei au fost foarte atenți
Și se vede că lucrează
Ca pe roate... cu rulmenți.*

Constructorii de panouri prefabricate de la Intreprinderea „Progresul” din București dau produse din ce în ce mai bune.

*Cu panourile lor
Au toate șansele, se pare,
S-ajungă și în viitor
Tot la panouri... de onoare.*

Desen de A. POCH

LA A 30-A ANIVERSARE A
ZIARULUI „SCÎNTEIA”

SPECTACOL

Sarcina mea la căminul cultural e să mă ocup de spectacole. Eu sint regizor, sint director de scenă, corepetitor, maestru de balet, prim dirijor, tot eu fac decorurile, distribuțiile și lipesc afișele. Sint, cum vedeți, alfa și omega. Fără mine, nimeni nu mișcă un deget, fără mine, colectivul n-ar face nici două parale. Ce e drept nici eu fără colectiv nu știu ce-aș face, pentru că, deși pot înlocui cu ușurință un regizor, un corepetitor, etc., nu pot să înlocuiesc un... colectiv. Mai ales un colectiv ca al nostru, care desigur că e un colectiv fruntaș, de vreme ce au venit să ne filmeze pentru jurnalul de actualități spectacolul special pe care îl pregătim în cinstea zilei de 23 August.

Vestea că vom fi filmați a fost ca un curent de înaltă tensiune, care a electrizat tot colectivul. Nu poți rămîne indiferent, cînd știi că ai să apari pe ecran. Mărgele, cercei, basmale au început să se vîndă ca plina caldă. La rumeală de obraz farmacia și-a îndeplinit planul pe jumătate de an. De fapt însă nu farmacia este în centrul preocupărilor. În centrul preocupărilor sint eu. Eu voi organiza spectacolul ce-l vom juca cu prilejul filmării. Eu voi alege piesa, o voi regiza și o voi pune

în scenă. Trebuie să găsesc o piesă adevărată. Pentru asta, alerg la biblioteca raională, răstorn fișierele, scotocesc rafturile, răscolesc volumele. În sfîrșit, iat-o! am găsit ce ne trebuie.

Am citit-o pe nerăsuflăte și am aprobat-o în unanimitate (uitasem să vă spun că la noi, la cămin, tot eu mă ocup și cu aprobarea pieselor). Tot pe nerăsuflăte, am împărțit rolurile. Lui Vasile i-am dat rolul colectivistului fruntaș, iar lui Ispas rolul țăranelui individual. I-am explicat fiecăruia ce are de făcut. Individualul din piesă tocmai si-a adunat recolta și a așezat-o în pod făcîndu-și socoteala că dacă scotea mai mult mai vindea din ea ca să-și adune, treptat, bani pentru o casă nouă. Eroul pozitiv, cu alte cuvinte colectivistul fruntaș, e un tînăr care a adus în pătul de trei ori atîția saci cît a strîns individualul și tocmai se pregătește să se mute în casa cea nouă. E clar că vrea să se însoare, pentru că fetele din sat numai pe el îl visează!

— De ce să-l viseze fetele numai pe Vasile? — s-a încruntat deodată Ispas. Să mă viseze numai pe mine! Altfel, nu joc.

Degeaba am căutat să-l conving că nu merge, că nu pot face biete fete din piesă să viseze la un individual pe care nici nu-l cunosc prea

Mimobrie

de CONSTANTIN MANEA
muncitor la cooperativa „Metalica“
București

*Sînt mîndru azi de viața noastră nouă,
Cînd, în vîltoarea muncii, o zi înseamnă două.*

*Privesc în orice clipă înainte
Și inima în pieptu-mi pulsează mai fierbinte.*

*Cuprînd cu ochii-nținsa țării zare;
Pe glia colectivă culegem snopi de soare...*

*De la Borzești în țară aleargă mii de sori
Și-n sale ard luceferi de aur pînă-n zori!*

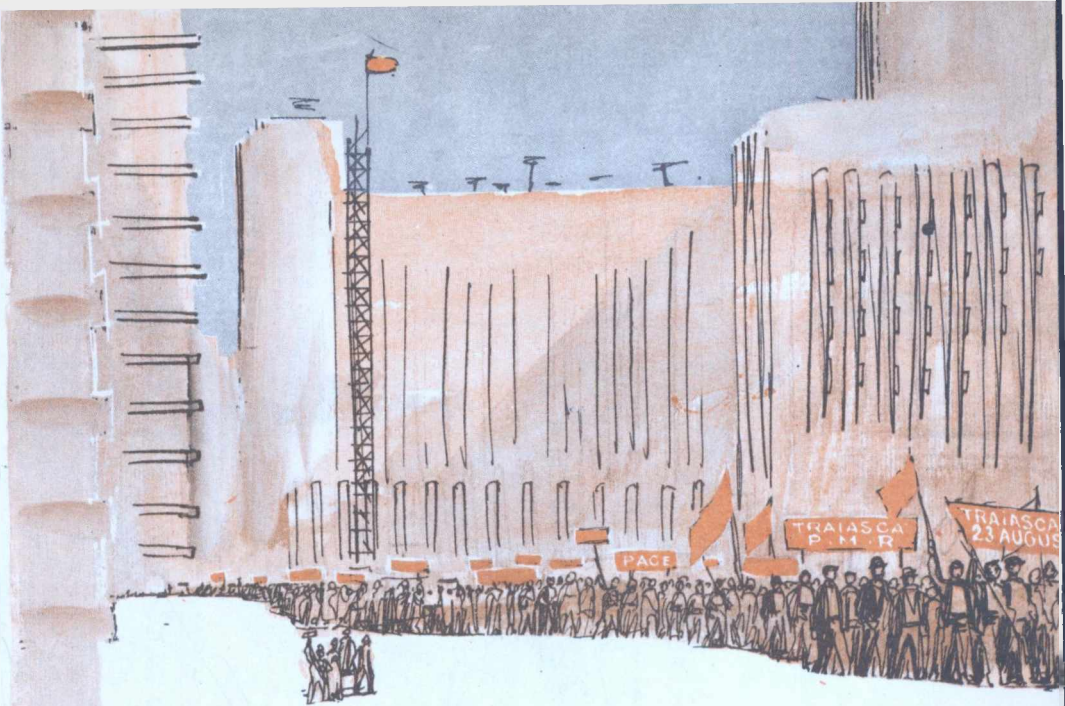
*Văpăi la Hunedoara-n furnale se întind
Și în vîrtej de șarpe oțelul îl cuprînd.*

*Pornesc spre sat combine, o sută, înc-o sută,
Spre piscul bunăstării tăind o nouă rută.*

*Mortarul și betonul îl suie către cer
O macara de-a noastră „Pionier“.*

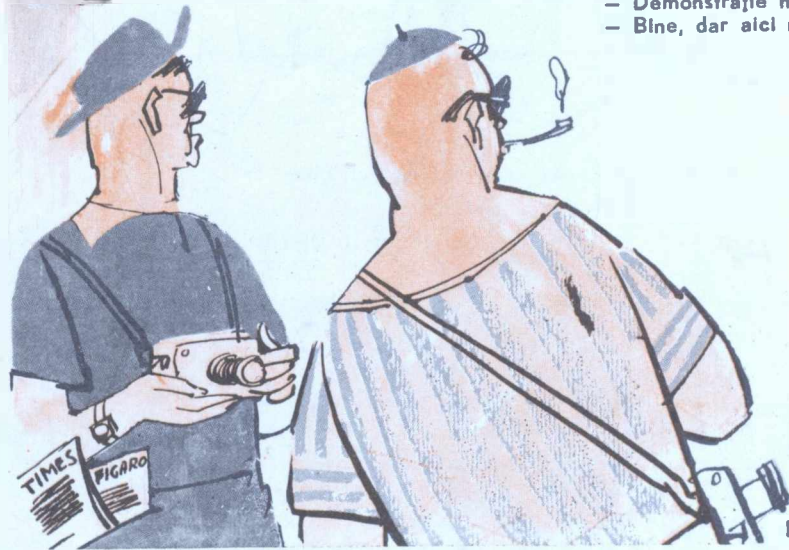
*Și ca-n povești frumoase, mai repede o clipă,
Noi case-n Capitală și-n țară se-nfiripă.*

*Sînt mîndru azi de viața noastră nouă
Cînd, în vîltoarea muncii, o zi înseamnă două.*

ÎN TRE EI

- Demonstrațiile muncitorească?
- Bine, dar aici nu există poliție?

Desen de GION MIHAIL

SPECIAL

bine, intrucît n-a lucrat împreună cu ele, cînd celălalt e cel mai bun dintre cei mai buni. Ispas e cel mai încapățînat dintre cei mai încapățînați. Ori îl fac pe placul fetelor, ori nu joacă. Îmi vine o idee: să joace Ispas rolul lui Vasile și Vasile rolul lui Ispas. Gata! Acum, Ispas e încîntat. În schimb, Vasile nici nu vrea să audă:

— Să joc pe individualul, eu care am cele mai multe zile-muncă? Merge ca nuca-n perete.

E rîndul meu să fiu categoric. Ca director de scenă, am dreptul la autoritate. Zic:

— Trebuie să joci chiar dacă merge ca nuca-n perete. Nu pot să distribui la doi oameni același rol în aceeași piesă.

— Nici nu zic să ne distribui același rol. Dă-ne roluri diferite, că doar n-o fi un singur frunțaș în toată piesa!

— Ba unul singur este.

— Atunci, înseamnă că piesa nu e bună, pentru că în colectivă la noi sîntem mai mulți colectivști frunțași. Trebuie să remediez ne-greșit această lipsă a piesei.

— Cum?!

— Scrie-i dumneata încă un personaj pozitiv.

În definitiv, dacă știi să fac pe regizorul și pe directorul de scenă, de ce să nu fac și pe drama-

turgul? Am introdus un personaj nou și, cu asta, l-am mulțumit și pe Vasile, și pe Ispas. Ca să nu mai fie discuții, rolul individualului i l-am dat lui Pîrvan, care încă nu e colectivist. Pîrvan n-a zis nici pis, că, vorba ceea, precum e în piesă așa era și în realitate și au trecut cu toții la repetiții. Acum, am doi eroi pozitivi. Amîndoi frunțași și cu venituri frumoase. Unul și-a și făcut casă, și amîndoi așteaptă să se însoare. Asta așteaptă și fetele din sat. Visează la amîndoi. Că de, amîndoi frunțași, amîndoi chipeși, ba unul și cu motocicletă. La individual nu prea se înghesuie fetele. Dacă nu-s zi de zi împreună cu el, cum sînt cu ceilalți, nici nu-l cunosc prea bine fetele. Nici nu mă așteptam să joace cu atîta talent, Pîrvan.

— Nu de talent e vorba — mi-a explicat cineva. Pîrvan are experiență.

— Cum? A mai jucat teatru?

— Experiența n-o are din teatru. O are din viață. Însă din toată experiența, n-a putut să-și dureze și o casă nouă.

Dar, într-o dimineață, Pîrvan mi-a spus-o:

— Știi — zice — m-am înscris și eu în colectivă. Și în scurtă vreme o să fiu și eu colectivist frunțaș.

— Asta depinde de dumneata.

— Ba depinde și de dumneata — zice — pentru că dumneata distribuie rolurile. Doar n-ai de gînd să mă lași individual pe scenă, cînd eu sînt colectivist. La talentul pe care-l ai, e o nimica toată să mai scrii un rol.

Cu ultimul argument m-a dat gata. Nu-i greu să scrii un rol de personaj pozitiv. Mai cu seamă că din clipa în care am intrat în repetiție cu această piesă, căpătasesm și experiență.

În rolul individualului l-am pus pe Năstase. Dar tocmai cînd învățase rolul cum se cade, iată că intră și Năstase în colectivă. „Piesa mea e mobilizatoare“, zic. „Care cum intră în rolul individualului intră și în colectivă“. „Nu piesa, gospodăria e mobilizatoare“, mi-a replicat Năstase. „N-ai văzut ce recolte s-au strîns de pe cîmp și cît o să strîngă colectivștii în hambare?“

Cînd au venit cinematografiștii să ne filmeze, au ridicat din sprîncene a mirare. Ei cunoșteau piesa așa cum arăta ea inițial și se întrebau pentru ce a ajuns în această formă.

— Am adaptat-o la specificul nostru! am replicat eu.

Dacă ar fi fost să filmeze piesa în această formă, era necesar să se facă un film de lung metraj. Și s-a găsit atunci o altă soluție. Să facem mai bine o horă în curte. Bineînțeles, totul cădea pe umerii mei, pentru că numai eu

de VICTOR PIȚIGOI

sînt în stare să organizez. Am preluat numaidecît regia horei și direcția de scenă, am distribuit rolurile în horă, am preluat conducerea coregrafică și regia de culise a horei. Trebuia să iasă ceva grandios, ceva care să facă cinste unui organizator ca mine.

Abia am așteptat să vină premiera la oraș ca să mă duc să văd jurnalul. Jurnalul începea cu hora noastră. M-am emoționat pînă la lacrimi. Am început să aplaud.

— Ssssst! — am auzit în jur.

Dar mie nu-mi păsa. Trebuia să le explic pe larg, pentru că crainicul trecea cu vederea multe lucruri importante. Le-am spus celor din jur:

— Acesta e satul meu, acesta e colectivul nostru. În dreapta vedeți căminul cultural, în stînga semeteul, drept înainte gospodăria noastră. Vă place hora?

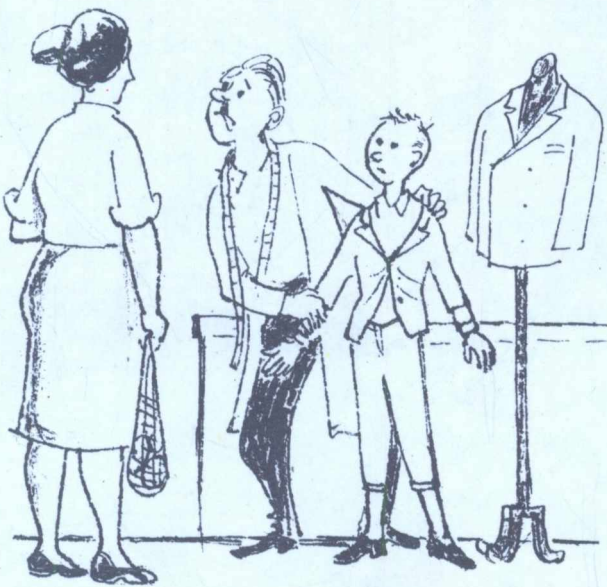
Nimeni nu mi-a răspuns, dar probabil erau și ei emoționați. Am continuat:

— Mustăciosul din mijlocul horei e președintele nostru. Flăcăul care strigă e socotitorul, iar codana cu bete e mulgătoare.

— Dar caraghiosul acela cu căciulă, care umblă prin horă și încurcă oamenii, cine e? se auzi un glas din întuneric.

N-am răspuns nimic. La cinema, principalul e să fie liniște. Dealtfel, caraghiosul acela cu căciulă eram eu.

Unele cooperative de croitorie livrează comenzile cu întârziere

— Extraordinar! Ce mult a crescut băiatul dv. de la ultima probă!...

Desen de I. DAVIDESCU

CU FELICITĂRI SÎNT TOATE, SINCERE, PE MERITATE

Șerban Gheorghe, combiner la G.A.C. „Victoria Socialismului” din comuna Lipia, reg. Ploiești, a recoltat zilnic cite 12 ha cereale.

*Aflind de randamentul lui
Eu bucuros am exclamat:
„Păi, el și cu combina lui
Fac la un loc un... combinat!*

Sorescu Constantin, șef de brigadă la Sectorul II al Exploatareii miniere Uricani, lucrînd la înaintări în piatră reușește să înainteze cite 120 metri liniari împreună cu brigada sa.

*De cînd Sorescu se întrece
Proverbu-a devenit caduc:
Căci astăzi și brigada trece
Și pietrele se duc.*

Brigada de intervenții condusă de Nicolae Moreanu — brigadă de tineret de la schela Moreni, scurtează timpii de intervenții și obține economii.

*Vă înconjur azi cu atenții
Căci sînteți tineri minunați
Și singurii felicitări
Care umblați cu „intervenții”!*

Olărașu Nicolae, operator principal, șef de brigadă la Fabrica de antibiotice Iași, lucrînd la „Tetracilină” obține la fermentație 3000 de unități pe mililitru în loc de 2000 cît este normal.

Iți mulțumesc din suflet, nu de formă,

*Iubite Nicolae, zău așa,
Că ești întotdeauna peste normă
În munca pentru sănătatea mea.*

Ioan Lassel e funicularist frunțeaș la întreprinderea forestieră

Cluj și realizează dublu norma la transporturi de produse.

*Eu ție, un funicular
Chiar și pe grafic ți-aș fi pus
Și nu l-aș pune în zadar
Căci și acolo ești...pe sus!*

Jordan Marioara, profesoară de matematică, directoarea școlii medii nr. 39, raion T. Vladimirescu din Capitală, este o bună organizatoare și se comportă cu copiii ca o adevărată mamă.

*Tot împărțind fără scâpări
La fiecare-o vorbă bună
Și adunînd realizări
Felicitările se-adună.*

*Despre scăderi, eu, în felicitare
N-am scris, în primul rînd pentru că
n-are!*

Koranti Maria, membră a G.A.C. „Gh. Doja” din Pecica, regiunea Banat, a obținut o bună producție de grâu în acest an.

*Pe lingă sacii plini ce i-ai primit
(Căci munca-ți n-a rămas fără
urmări)*

*Adaugă acuma la venit
Și sacii noștri cu felicitări!*

Inginerii Mircea Bîrlă și Stan Dișeanu de la Uzinele de autocamioane „Steagul Roșu” din Brașov au făcut o inovație, care, aplicîndu-se, aduce economii uzinei în valoare de 250.000 lei anual.

*Vă adresez răvașul nostru
Și doar atît vreau să vă spun:
Cu-autocamionul vostru
Sînteți, observ, pe drumul bun!*

AM VRUT SĂ FIU SERVIABIL

aprins, dar i-a sărit gămălia, eu aș fi de părere să mai aminați cu fumatul, că după o bronșită ca a dumneavoastră... a, n-ați avut bronșită, dar ce-ați avut? Aha otită, da, un moment, am găsit unul bun, poftiți, nu s-a aprins n-avea gămălie, dar să știți că nici după otită nu e bine să fumați dar de ce v-ați îngălbenit? Că v-am spus eu, vedeți, nu e bine nu, nu vă enervați că după otită vă strică, vă rog nu țipați că nu le fabric eu, poftiți, s-a rupt. Stați că mai am, totuși nu știți ce fel de doctor o fi așa care vă permite să fumați după boală uite cum vă enervează fumatul da, adică nefumatul, adică da nechibritul, asta vreau să spun neaprinsul; un moment că mai am, că doar sînt treizeci și opt da, mai am opt, poftiți, vedeți s-

— Ce noroc, iubito, să avem o seară fără lună!

Desene de RIK AUERBACH

aprinș, dar i-a sărit iar gămălia; un moment că a sărit aprinsă pe cămașă, nu, nu pe a mea, pe a dumneavoastră, tovarășe director, da, văd, e de nailon, lăsați, unde-i gaura faceți o monogramă, cum vă cheamă, inițialele, da, e drept, nu merge monogramă lângă guler, sigur nici gaură nu merge lângă guler, stați că mai aprind unul și dacă sare gămălia pe piept merge și monogramă; cum ați spus? Vă lăsați de fumat? Bravo, v-am spus eu că nu vă face bine, dar de ce vă uitați așa la mine, tovarășe director, zău n-am nici o legătură cu Fabrica de chibrituri București care le face. Am numai un văr care lucrează acolo, dar e portar, stă la poartă, și spune „poftiți” sau „vă salut”, încolo el nu se bagă în fabricație, stați! O clipă, ăsta s-a aprins, nu s-a rupt, n-a sărit gămălia, arde, arde, tovarășe director, dați țigara, așa, na! S-a stins!... Vă rog? Bine, tovarășe director, am plecat! Și vă felicit că v-ați lăsat de fumat, da, am plecat!

CONSTANTIN OTTESCU

Omagiu

*Intii a fost zdrobită și-alungată
O cruce frântă și încirliată
Cînd tot norodu-a răsufat din plin...
Acestei fapte strofa i-o închin!*

*Și s-au deschis de-atunci la noi în țară
Flori noi din noua noastră primăvară
Cu porumbei ce zboară în senin...
A doua strofă păcii i-o închin!*

*Și peste haturi pînă-n depărtare
Se-ntrec cu perspectivele tractoare
Să crească în hambare rodul plin...
Belșugului o strofă îi închin!*

*Pe cîmp tractoare noi, de noi făcute,
În toate procentaje peste sute...*

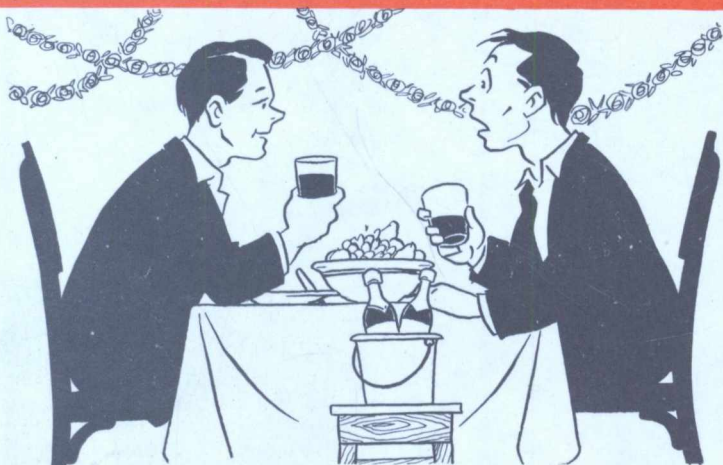
*O strofă? Nu! Dar un pahar cu vin
Acestor procentaje eu închin!*

*Cresc ziduri noi în schele îmbrăcate!
Maternitate? Bloc? Sau școală poate?
Orîce-ar fi, cu versul intervin
Constructorilor strofa s-o închin!*

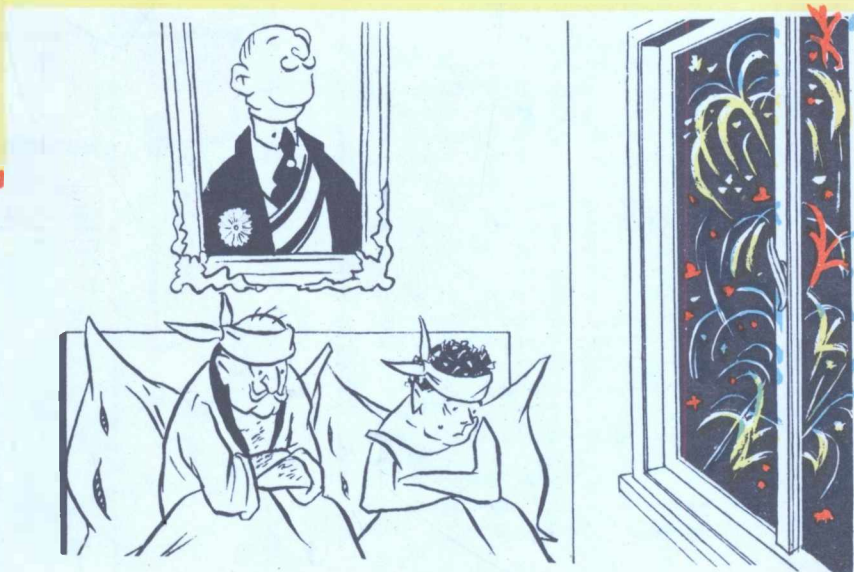
*Sar în furnale jerbe de scînteii,
Străpung minerii munții mari și grei
Forînd spre mine gîstul cristalin...
Eu muncii strofa asta o închin!*

*Și cînd gîndesc că toate au avut
În august ziua mare de-nceput,
C-un vers cu care strofa mi-o termin
Acestei Zile ada i-o închin!*

RESTI

— Ei, și mine e 1 septembrie!
— Ce face?? Ai băut, văd, bine de tot!
— Nu, am lucrat bine de tot! Am terminat planul pînă la 31 august!

.O NOAPTE FURTUNOASĂ-

PERINIȚA

— Bine că te-ai gîndit și la mine!
— Ce să fac, e tîrziu, hal acasă...

— Sînteți de la SFAT pentru supra-
veghearea lucrărilor?
— Aș! M-a trimis nevasta să-i opresc
un loc în față!

DE-A ECONOMIILE

— un act și „doi cai putere“ —
DISTRIBUȚIA

- 1) Tov. TOMA ION, inginer-șef la întreprinderea minieră „Barza“, raionul Brad. Căsătorit de doi ani cu tovarăsa...
- 2) LUCIA (Luci), profesoară la școala de 7 ani din comuna Luncoiul de Jos. Femeie harnică și gospodină. Din căsătoria cu inginerul-șef Toma s-a ales cu un tic nervos: nu mai poate suferi autobuzul care trece din două în două ore prin Luncoiul de Jos; așa că toate drumurile după cumpărături la orașul Brad dumneai le face cu...
- 3) TRĂSURA ÎNTEPRINDERII MINIERE, aceeași pe care aproape că nu trece o zi să n-o vedem în fața magazinelor din Brad, așteptând-o pe soția inginerului-șef să-și facă târguiețile.
- 4) MANDULA FLOREA,
- 5) ROMAN FILIMON vizitii cu schimbul la aceeași trăsură. Din când în când mai fac servicii și pentru întreprinderea minieră.
- 6) UN CAL,
- 7) ALT CAL, cai de trap, de piață, cai de curse de când se spetesc în serviciul inginerului-șef.

(În curtea întreprinderii miniere „Barza“ din raionul Brad)

INGINERUL-ȘEF (vizitiului care tocmai deshamă caii): Soția mea și-a făcut cumpărăturile?

VIZITIUL (oricare dintre ei, cu năduf): Făcut.

INGINERUL-ȘEF: Nu știi, a luat și stafide?

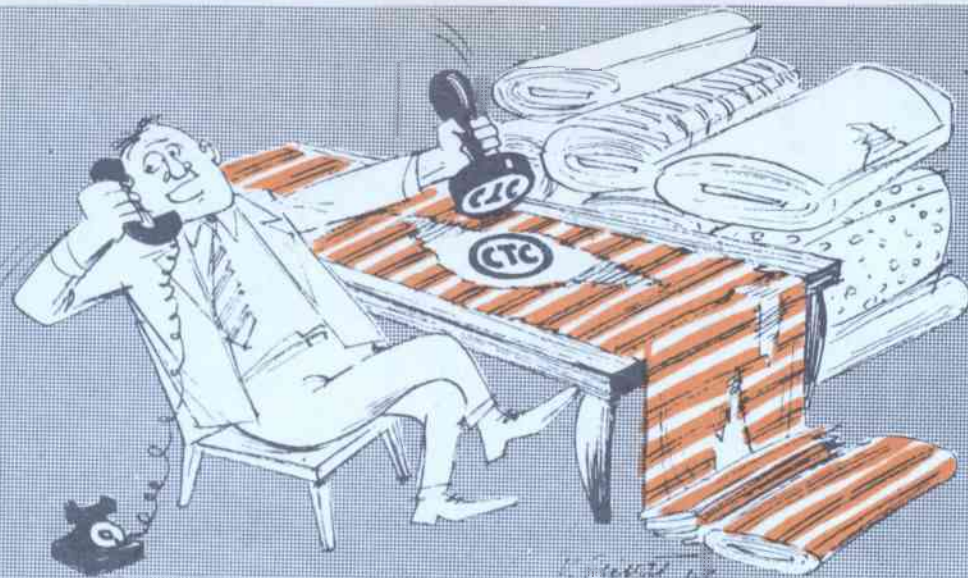
VIZITIUL: A luat. Numai stafide a luat.

INGINERUL-ȘEF: Cât?

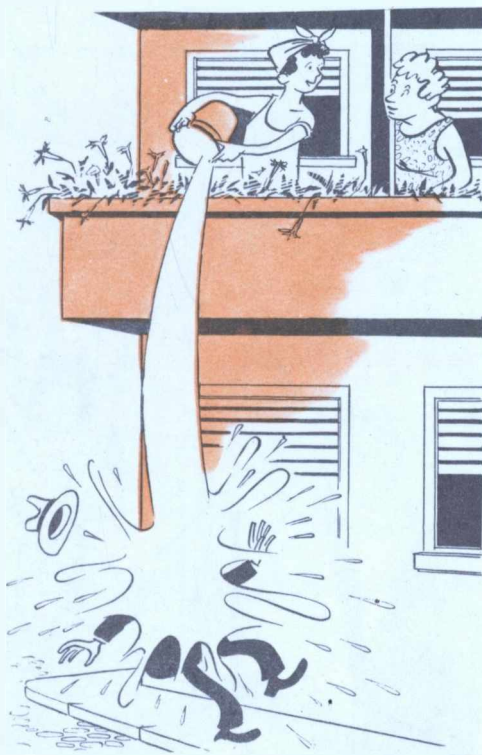
VIZITIUL: O sută de grame. Pentru asta, să nu vă fie cu supărare, dar putea dumneai să mergeți la Brad cu autobuzul.

INGINERUL-ȘEF: Cu autobuzul pentru o sută de grame de stafide? Autobuzul are 80 de cai. Revenea cam „un cal“ gramul. Pe când dumneata ai doi — „un cal“ la 50 grame. De ce nu vă gândiți puțin și la economii?...

CORTINA

— Se lucrează de mîntuială? Excluzi Noi, controlul tehnic de calitate, ce păzim aici?...

— Ascultă-mă pe mine, dacă ești atentă uzi florile la fel de bine și cu căldarea!

Desen de RIK AUERBACH

BAL LA VIDELE

M-a purtat al vieții val
Intr-o zi de primăvară
Pe la sfatul raional,
Secția financiară.

Vream să scot certificat
De vechime. Prin urmare
Venii bine înarmat:
Cu rezerve de răbdare.

Secretarul m-a primit
Și îmi spuse jovial:
Dacă vrei să fii servit
Ia și-acest bilet de bal!

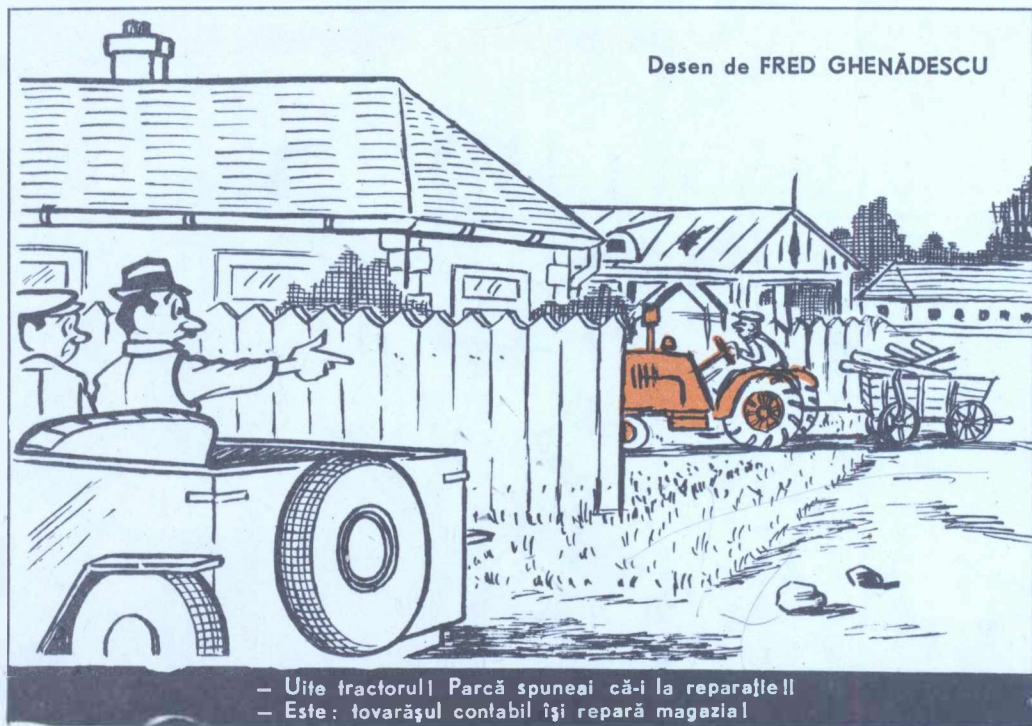
Luai biletul mulțumit
Că nu bănuiam finalul
Și pe drum necontenit
Îmi venea în minte balul...

Dar deodată am văzut
Pe biletul meu din mină
Cum că balul s-a ținut
Mai acu'... o săptămână!...

Mă-ntristai—pe cîntea mea—
Și ți-am scris „Urzico“ ție
Să m-ajuti, că mult aș vrea
Dacă-i bal, păi bal să fie!

G.T. VASILIU

(După un material trimis de
tov. VASILE TEODORESCU
directorul căminului cultural,
comuna Cartojani,
raionul Videle)

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Uite tractorul! Parcă spuneai că-i la reparație!!
— Este: tovarășul contabil își repară magazia!

A intrat în compartiment la Bacău. A deschis încetiu ușa și s-a așezat, respirând greu, pe unul din cele trei locuri rămase libere, nu înainte de a întreba: „Vă rog, mai este un loc liber?” I-am răspuns toți afirmativ și omul s-a așezat. Avea cu el două valize: una mare și una mică, umflată. Era un bărbat scund, cu câteva fire de păr pe chelia lucioasă. Cum s-a așezat el, a mai deschis o persoană ușa: „Vă rog, mai este un loc liber?” Mai erau două, dar el s-a grăbit să răspundă: „Nu! Totul e ocupat”. Și solicitantul a plecat fără să mai apucăm noi să spunem o vorbă. Noul venit ni s-a adresat zîmbind șmecher: „Să avem aer!” Și nimeni nu i-a răspuns. Cum a pornit trenul, chelul s-a ridicat în picioare și și-a luat din plasă valiza mică, umflată. A așezat-o lângă el pe banchetă, a deschis-o și pe celelalte două locuri rămase libere au apărut, ca dintr-un sac fără fund, o mare varietate de sortimente alimentare, care ar fi putut hrăni un vagon întreg: roșii, telemea, ceapă, usturoi, parizer, pește prăjit, chiftele (tot cu usturoi), costiță, o jumătate de pasăre fiartă, prune și caise, pîine. Toate, învelite în pergament usuros, acopereau acum bancheta din compartiment. Dintr-un buzunar al pantalonilor a apărut un cuțitaș cu care omul a început să taie tacticos tot ce era de tăiat din cele întinse pe banchetă. În cinci minute compartimentul se umpluse de niște mirosuri foarte pătrunzătoare, dintre care mirosurile de usturoi și ceapă erau cele mai insistente. Cineva s-a grăbit să deschidă fereastra, dar grasul s-a răstit arătînd spre geam cu mîna în care avea cuțitul: „Vă rog, nu! Răcesc!” Fereastra a rămas închisă, iar noi am continuat să plutim în valul de usturoi și ceapă. Deodată a început să se caute febril prin buzunare. Apoi în valiză. Apoi în buzunarele de la „balon”. Ce mai căuta? M-am lămurit cînd mi s-a adresat: „N-aveți nițică sare?” „Nu!” N-avea nimeni. A clătinat trist din cap și, deodată, amintindu-și, a scos din fundul pungii cu chiftele solnița. Și a început să mănînce. Făcea un

asemenea zgomot încet acoperea zgomotul pe care-l făceau roțile vagonului, pe șine. Tăia de ici, tăia de colo, pune sare, iar tăia, iar curăța și toate dispăreau în gura lui ca într-un tunel, și erau mestecate ca într-un malaxor defect care face zgomot. După douăzeci de minute de chin, am îndrăznit:

— Tovarășe, te rog, nu mai clefăi!
S-a oprit cu îmbucătura la gură:
— Ce să fac?
— Nu mai clefăi!
— Dar cum să mănînc?
— Fără să clefăi! Clefăi de la Bacău! Dacă ne clefăi pînă la Mărășești, ne îmbolnăvești!

— O să clefăi pînă unde o să am poftă! Pe biletul meu pot să clefăi cît vreau.

Și a continuat clefăitul.

Cînd trenul a ajuns la Mărășești, el a ajuns la prune. Și, în sfîrșit, pe banchetă n-a mai rămas nimic. A strîns hîrțile, le-a aruncat pe fereastră, a pus valiza în plasă și s-a rezemat satisfăcut. Deodată a început să lucreze la șireturi. Noi, ceilalți, ne-am uitat speriați unul la altul, dar el, foarte calm, s-a descălțat, a pus un ziar pe jos și și-a întins picioarele în ciorapi pînă în mijlocul compartimentului.

— Tovarășe, m-am indignat eu, nu e permis!

— Ce nu e permis?

— Să te descălți!
— Pe biletul meu n-am voie să mă descălț?
— Nu! Numai în vagon de dormit!
— Să iau vagon de dormit de la Bacău la Rîmnic?

— Să iei ce vrei, dar să nu te descălți! S-a supărat.

— Ascultă, făcu el, mata ești cam pretențios! Întîi să nu clefăi, acum să nu mă descălț. Cumpără un tren și umblă singur!

Și s-a întins mai comod. După o jumătate de oră s-a dus să bea o bere. După altă jumătate de oră s-a întors. Iar s-a descălțat, a rezemat capul de peretele vagonului și, după cinci minute, s-a pornit un asemenea sforăit că-mi venea să trag semnalul de alarmă. Dormea tun. Capul îi cădea mereu pe piept și el mereu îl ridica. Dar nu se trezea. Ceilalți călători au coborît la Foșani. Rămăs singur cu el, n-am mai rezistat și m-am dus în vagonul-restaurant. Cînd m-am întors omul meu sforăia întins pe banchetă. Trenul tocmai se oprise. L-am scuturat ușor de umăr.

— Tovarășe, mata parcă voiai să cobori la Rîmnic!

S-a ridicat buimac în capul oaselor și a căscat prelung:

— Ce? Cum?

— Spuneai că vrei să cobori la Rîmnic.

S-a trezit brusc și a sărit speriat în picioare, repezindu-se la valize.

— Am și ajuns la Rîmnic?

— Nu! zic.

S-a întors spre mine cu o privire să mă mănînce.

— Și de ce mă trezești, tovarășe, dacă n-am ajuns la Rîmnic?

— Fiindcă am ajuns la Buzău!

S-a repezit la fereastră, apoi la valize, mi-a aruncat încă o privire ucigătoare și a pornit spre ieșire. Eram răzbunat. I-am spus zîmbind:

— Acum ia-ți ceva de mîncare ca să ai ce clefăi, înapoi pînă la Rîmnic!

SORIN RĂȘCANU

„MICI DETALII”

N-are-nsemnătate cînd a debutat.

Critica adesea l-a elogiât

Pentru frumusețea ce-a cuprins-o-n pagini:

Un album al vieții prinsă în imagini.

...brașe ojelite... brașe de titan,

Învîrtînd barosul ca pe-un buzdugan...

Rodnicia muncii dusă pe ogoare

De la prima geană roșie de soare...

Boulonii care trag, cumînți, la plug...

Carele ce poartă aurii belșug...

Astăzi cu rutina care și-a format-o

Și cu experiența care-a căpătăt-o

Poate să atace orișicare gen

Fără a mai duce muncă de teren.

Orișice imagini ce-i sînt necesare

Le găsește gata-n vechile-i dosare;

Doar le asamblează într-un tot organic.

Că există astăzi un ciocan mecanic

Care-nlocuiește „brașul de ojel”;

Că tractorul îtrage plugul după el;

Că mașini transportă grelele poveri;

Că orișice astăzi nu-i la fel cu ieri,

El de toate-aceste-nfăptuiri concrete

Are cunoștință numai din gazete!

Dar, după părerea care și-o exprimă,

Nu au toate astea importanță primă.

Sînt doar „mici detalii” ce nu alterează

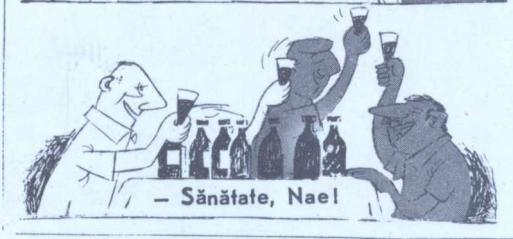
Fondul în lucrarea care o creează.

Nu poți cere unui „scriitor de frunte”

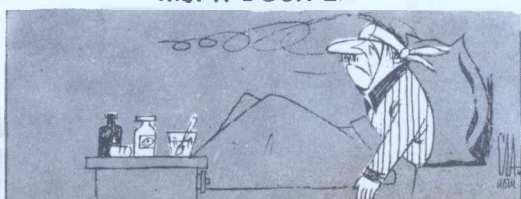
Să se mai ocupe și de „amănunte”.

FLORIN IORDĂCHESCU

DE ZIUA LUI...

...ȘI A DOUA ZI...

Desen de N. CLAUDIU

Desen de AL. CLENCIU

— Vă recomand stofa asta! E superioară celorlalte.

— Cu cît?

— Cu 2-3... rafturi!...

ROMEO fără JULIETA

— Versiune modernă —

Personaje

Romeo Țurcanu: *inginer-șef, suprașef, suprașef etc.*

Ianis Vlahus: *mecanic, mecanic,*
Corul: *ca să completeze decorul,*

Voci: *în ordinea tăcerii I, II, III etc.*

Acțiunea se petrece în zilele noastre la întreprinderea industrială rațională Moinești în timpul unei consfățiri de producție condusă de inginerul-șef Romeo Țurcanu.

ȚURCANU:

*Consfătuirea noastră prin urmare
Merge pe-o cale bună mi se pare...*

CORUL: Se pare! Se pare!

ȚURCANU:

*Preocuparea pentru calitate
A fost pe primul plan... Și rezultate...*

CORUL: Și „rezultate”? Și „rezultate“?..

O VOCE:

Cam slabe după cum s-a constatat!

ȚURCANU:

Să taci! De ce vorbești neîntrebat?

CORUL: De ce vorbești neîntrebat?

VLAHUS:

*Tovarășe Țurcanu, precum știți
Sectorul nostru îl cam ocoliți...*

ȚURCANU: Aha, mă critici?

VLAHUS: Am cerut cuvântul!

CORUL:

*O zei, ascultați-ne cîntul,
Paharul din care
Romeo Țurcanu tot soarbe răbdare
E plin pînă sus...*

VLAHUS:

Și cred că e bine-n ședință de spus...

ȚURCANU: Să taci!

VOCI: Ba să spună, să spună!

CORUL: O, zei, o să fie furtună!

VLAHUS: Controlu-n producție-i inexistent...

ȚURCANU: Aha, iar mă critici!

CORUL: Te face atent!

VLAHUS:

Despre ridicarea calificării...

La muncitori...

ȚURCANU: Ei?

VLAHUS: Ați dat-o uitării!

CORUL: Ai dat-o uitării!

ȚURCANU:

La naiba! E plină cupa răbdării!

Tăcere!

VLAHUS:

Aș vrea să mai spun doar atât...

ȚURCANU:

Stați-ar mai bine cuvintele-n gît!

Că n-am să suport să mă faci de ocară...

VLAHUS: Dar bine, eu vreau...

ȚURCANU: Afară! Afară!

CORUL:

Zeita miniei s-arată

Și-i dă lui Țurcanu îndată

Puteri ca să strige: afară!

ȚURCANU (potolit):

Și-acuma cine vrea să mai vorbească

Sînt gata să-l ascult... Să îndrăznească!

CORUL:

Să îndrăznească, dar cine?

Cînd toți au amușit ca pești, vezi bine!

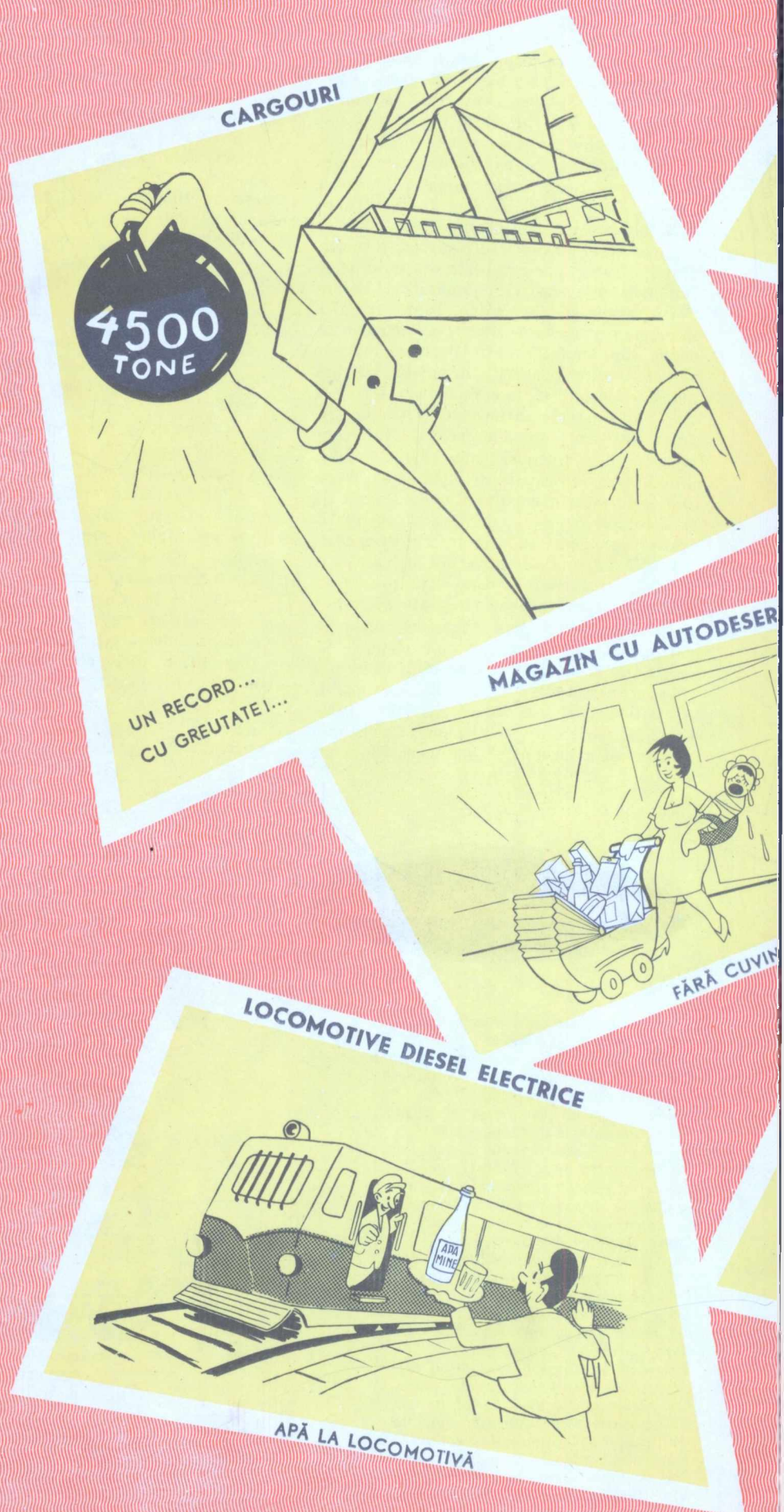
ȚURCANU:

Obsero îngrijorat că din păcate

Sînteți lipsiți de combativitate!

ION RUȘ

REALIZĂRI COT

DIENE ILUSTRATE ÎN DESENE

MAȘINI DE SPĂLAT RUFЕ

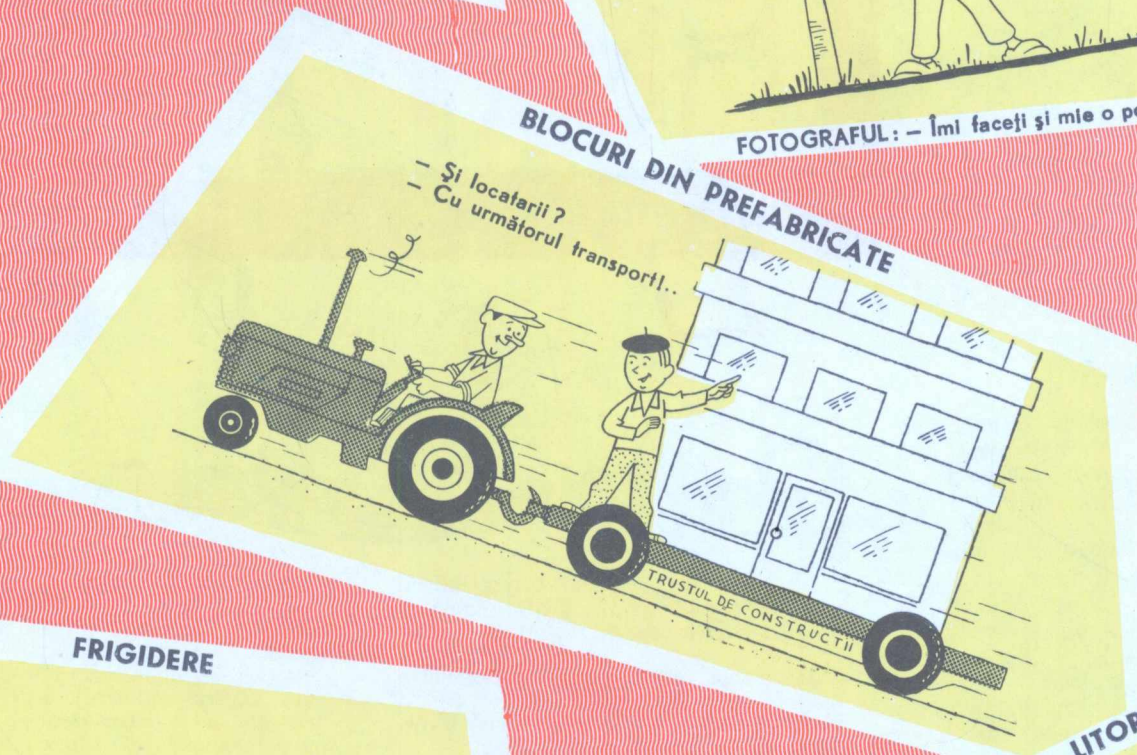
- Ce mai faci, vecină?
- Nu vezi, spăl rufe!

APARATE DE FOTOGRAFIAȚ

FOTOGRAFUL: - Îmi faceți și mie o poză cu aparatul dv.?

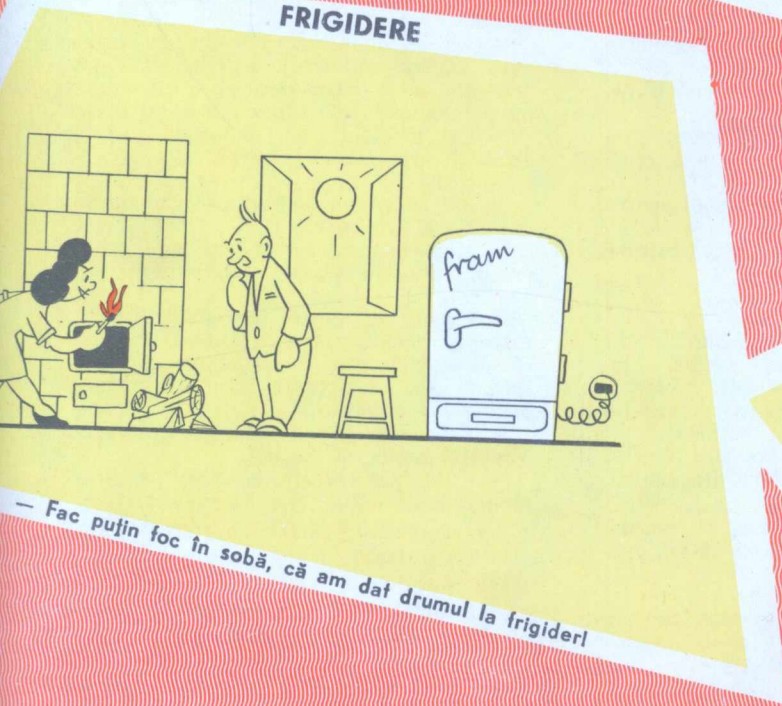
BLOCURI DIN PREFABRICATE

- Și locatarii?
- Cu următorul transport!..

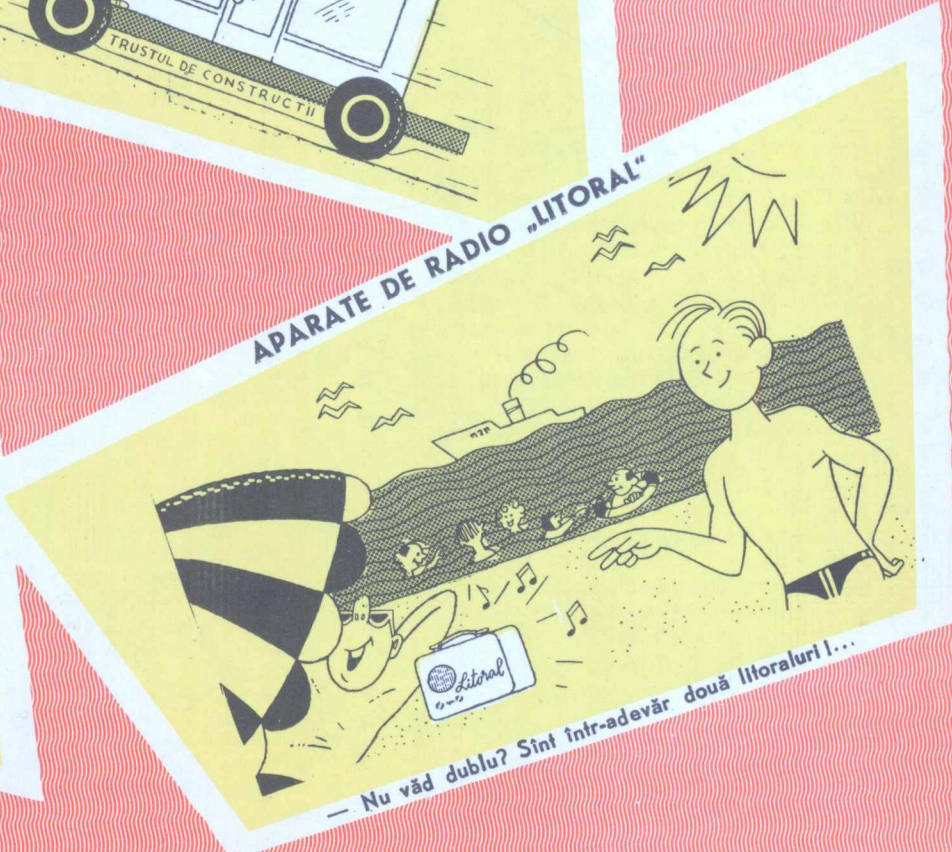
TRUSTUL DE CONSTRUCȚII

FRIGIDERE

- Fac puțin foc în sobă, că am dat drumul la frigider!

APARATE DE RADIO „LITORAL”

- Nu văd dublu? Sînt într-adevăr două litoraluri!..

PRIETENI BINEVOITORI

de CONSTANTIN COLONAȘ

Bolnavul a intrat în cabinet. Medicul specialist din policlinică îl întreabă îndatoritor:

— Ce vă doare?
— Întrebați-mă mai curînd: ce nu mă doare?

— Dezbrăcați-vă să vă examinez...
— Nu e cazul, tovarășe medic. Îmi cunosc atât de bine boala... Vă spun simptomele. Cu care din ele să încep?

— Cu care vă lasă inima.
— Așa, să încep cu inima... Simt uneori niște palpații... Mi-a spus un prieten că s-ar putea să am o proastă circulație... Încît, v-aș ruga pentru o recomandare la ASCAR.

— Rămîne de văzut dacă e cazul...
— Prietenul meu spunea că ar fi.
— E medic?

— Nu. Dar se pricepe în chestii de circulație. E șofer. Un băiat de zahăr... Apropo... Simt uneori un gust dulceag în gură. Mi-a spus un prieten că s-ar putea să am zahăr...

— Care prieten? Tot șoferul?
— Aș. Altul, responsabil la „Alimentara”. Sufăr de uree... Așa că n-ar strica, cu ocazia zahărului, să-mi controlez și ureea.

— Vom vedea. Continuați, vă rog. Ce vă mai supără?

— Simt niște dureri grozave colea, în stînga, la ficat...

— Ficatul e în dreapta...
— N-are aface, că se mută...
— Ficatul?!

— Aș, durerea. Așa că v-aș ruga... Există o analiză grozavă pentru ficat. Mi-a recomandat-o un prieten care a suferit de hepatită... Are un nume japonez...

— Prietenul?
— Analiza. Cum îi zice, domnule, că mi se învrtește prin gură? Taca... Taca...

— Takata-Ara.
— Exact. Așa că v-aș ruga să mi-o prescrieți și mie. Face bine la ficat...

— De unde știți? Cine v-a spus?
— Prietenul cu hepatita... Totodată aș vrea să știu cum stau cu globulele, încît v-aș ruga pentru o numărătoare...

— Asta cine v-a recomandat-o?
— Un prieten de la „statistică”... În materie de numărători, e doctor... Numără cu o viteză... Apropo... De la o vreme încoace observ că nu mai pot alerga după tramvai.

Un prieten motociclist mi-a spus că n-ar strica să-mi controlez viteza...

— Viteza de sedimentare vreți să ziceți, dar nu prea văd ce legătură.

— Asta îmi place, tovarășe medic! Dacă nici motociclistul nu s-o pricepe la viteză... Eu, totuși mă gîndesc să nu fie altceva care mă ține pe loc. Uneori, după ce mînc simt un pietroi colea la stomac... așa că, v-aș ruga pentru niște raze...

— Să se vadă pietroiul?
— Aș, stomacul. Și pentru că tot sîntem pe la stomac, v-aș ruga să-mi vadă și intestinul...

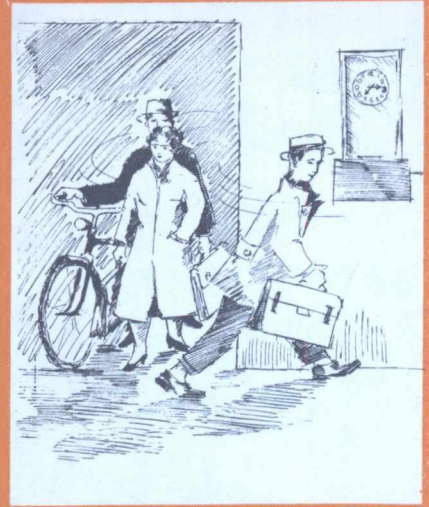
— Tot intestinul?
— Tot! 10—12 metri, cît o fi... La urma urmei, ce contează pentru dumneavoastră, că doar nu dați din buzunar... Îmi spunea un prieten parașutist că s-ar putea să fie coborît... Și cu asta, am cam terminat...

— Cu suferințele?
— Aș, cu prietenii...

CARICATURI DIN GAZETE DE PERETE

Tov. Wegeman V., Itu Ecaterina și ing. Nyari Adalbert, de la Uzinele textile Arad, vin adesea cu întîrziere la serviciu

*Fiindcă nu țin pasul
Le-am făcut desenul:
Nu aduce ceasul
Ce-aduce catrenul!*

Desen de PALCSAN TIBERIU

Tov. Buczu Anton și Dan-ciu Pascu de la Uzina electrică din Arad, cu prilejul ieșirii lor pe teren, au fost găsiți jucînd cărți într-un bufet

*De servicii nu le mai ardea
Și i-au tras o cacialma,
În cărți joacă pătimași
Fiindcă-n chiul sînt
niște... așil*

Desen de GH. GOLANICI

O poveste adevărată

Mă aflam în birourile întreprinderii ETACS din Bîrlad, pentru a plăti suma ce se cuvenea pentru consumul de curent electric.

— Bună ziua! apucă să rostească cineva în spatele meu. Vă rog, numai o clipă... o mică lămurire. Chestie de două clipe. Sînt extrem de grăbit.

M-am retras, socotind că cetățeanul grăbit va termina nu în două clipe, ci în două minute.

— Aș dori să-mi scot un abonament pentru autobuz, se adresă el funcționarului.

— Pe distanțe lungi, sau scurte? întrebă acesta.

— Sînt și lungi și scurte?

— Sînt.

— Care sînt lungi, dacă ești bun?

— Păi, lungi sînt:—gara—centru—fabrica de rulmenți; Complexul școlar—centru—fabrica de rulmenți și garajul IRTA—centru—fabrica de rulmenți!

— Dar scurte, vă rog, care sînt scurte?

— Toate traseele care pleacă din centru, răspunde răbdător funcționarul.

— Dacă iau un abonament pe scurte, înseamnă că trebuie mai întîi să vin pînă în centru?

— Se-nțelege.

— Atunci înseamnă că de fapt parcurg un traseu lung.

— Da!

— Atunci aș putea lua un abonament pe „lungi”.

— Bineînțeles.

— Dar în același timp aș putea veni pînă în centru pe jos.

— Evident.

— Aș putea deci lua unul pe „scurte”.
— Cum doriți.
— N-ați vrea să mi le spuneți pe cele scurte?

— Centru—obor, centru—complex, centru—gară, centru—rulmenți, centru—IRTA, centru—Podeni, centru—Munteni, gîfii funcționarul, ca un autobuz înapoiat de pe „lungi”.

— Un moment, un moment, vă rog!, în astea scurte intră și gara?

— Intră.

— Păi, gara nu-i chiar așa de aproape.

— Nu-i, dar intră.

— Hm! se miră cetățeanul, apoi rămîne cu privirea în podea, gîndindu-se parcă la ceva.

— Parcă ați vrut un abonament? îi intrerue meditația funcționarul.

— Poftim? Da, da, abonament, sigur. Păi, de asta am și venit. Dar nu înțeleg cum e chestia cu gara...

— V-aș ruga să vă hotărîți mai repede. Vedeți? Așteaptă lumea.

— Gata! Am hotărît. Iau unul pe „lungi”. E mai convenabil. Ori dumneata crezi că e mai convenabil să iau pe scurte?

— Cum doriți. Unii iau abonamente pe trasee lungi, alții pe scurte, alții scot bilet...

— Cum? A, da! Știi că și asta e o soluție! Dacă urc, scot bilet, merg pe jos nu iau bilet și n-am nevoie nici de abonament. Vezi, tovarășe! De ce nu mi-ai dat ideea asta de la început și m-ai făcut să-mi pierd vremea de pomană? Salut, mulțumesc. O clipă, dacă vreți să-mi explicați cum e chestia cu gara. Știți, poate totuși scot abonament!

ION MARIN

FEL DE FEL

TOATE LA FEL

Consolarea neconsolatelor soții

În timp ce ei, generalii trădători Challe și Zeller, își ispășesc pedeapsa în închisoare, soțiile lor au rămas neconsolate acasă. Probabil însă că nu șade bine ca niște soții de ex-generalii să șadă neconsolate. De aceea, guvernul francez și-a pus în cap să le consoleze și le-a dat câte o pensie frumușică, egală cu jumătate din solda de general. Astfel, se semnaleză că pentru despăgubirea soțiilor generalilor pedepsiți s-au luat măsuri imediate. Pentru despăgubirea soțiilor militarilor căzuți în Algeria se semnaleză că nu s-a luat nici o măsură...

De vânzare un portar

Asociația sportivă „F.C. Barcelona” avînd nevoie de parale, a cos recent în vânzare pe fotbalistul Luis Suarez. La acest tîrg s-a prezentat asociația „Inter Milano” și, după oarecare tocmeală, se pare că au căzut de acord pentru suma de 215.000.000 franci. Prețul e cam piperat, dar și Suarez e un jucător de prima clasă. De unde se vede că în fotbalul occidental portarul are un rol important, dar rolul decisiv îl are tot... casierul.

O noapte pe Titanic și 50 de ani în jungla capitalului

Ziarul „Libération” relatează că o societate de asigurări a trebuit să plătească recent, în urma unui lung proces, prima de asigurare cuvenită unei oarecare miss Bolling, naufragiată de pe vasul Titanic, în urmă cu vreo cincizeci de ani.

În naufragiu și-a pierdut sănătatea și valizele „asigurate” iar ca să capete despăgubirea, i-au trebuit 50 de ani de formalități în jungla șarlatanilor. De unde se vede că în lumea capitalului asigurarea sănătății și valizelor nu-i lucru de nădejde. De unde reiese că e mai prudent să te asiguri împotriva societăților de asigurare!

Capitalul și tata soeru

Regele Hussein al Iordaniei s-a logodit recent cu fiica primului consilier britanic din armata iordaniană. În felul acesta, majestatea sa s-a învîrtit să intre în familia capitalurilor de pe malurile Tamisei. Iar capitalurile de pe malurile Tamisei și-au găsit cuscrul de care aveau nevoie. Cuscrul l-au găsit. N-a mai rămas decît să-și găsească nașul!

Desen de H. GUTTMAN

în S. U. A.

- Cauți de lucru?...
- Aveți dv. ceva pentru mine?
- ...Oh, nu... Eu fac doar o statistică!..

POZIȚIA DE NESUSȚINUT A PUTERILOR OCCIDENTALE ÎN BERLINUL DE VEST.

ȘTIATI CĂ?

În capitala Franței au fost interzise publicațiile care au protestat împotriva încălcării libertății presei în regiunea Bizerta. De fapt, libertatea presei e garantată de constituție. Dar constituția, cum se vede, nu e garantată de nimeni.

O statistică americană arată că la fiecare 6 ore de emisie ale studiourilor de tele-

viziune americane se televizează o crimă, înscenată în studio. Spre deosebire de crimele neînscenate, care se comit la fiecare 6 minute.

Will Rasner, reprezentant al partidului lui Adenauer, a cerut ca sala de ședințe a Bundestagului să fie vopsită într-o culoare care „să fie mai puțin sobră” și „să inspire la umor”. De altfel, Bundestagul inspira și pînă acum la satiră și umor pe...caricaturiști.

CARE COSTACHE?

— Scenă în trei tablouri —

1) *Costache Popovici* din Onești. De la magazinul GOSTAT. E mort după atletism. Numai că în loc de greutate, sulită, disc, dumnealui aruncă de la distanță marfa pe cântar îmbogățindu-i gramajul. E mort și după „ciocane”, mai precis după „ciocănele”, țoieri sau cizme cum li se mai spune.

2) *Primul cumpărător nemulțumit* (nu e nevoie de un actor. Rolul poate fi jucat de oricare dintre cei care își fac cumpărăturile la magazinul GOSTAT-Onești).

3) *Al doilea cumpărător nemulțumit*.

4) *Al treilea cumpărător nemulțumit, etc.*

Scena se petrece în fața casei tovarășului gestionar Costache Popovici. Un grup de cumpărători echipați cu panere, sacoșe și saci de sport așteaptă nerăbdători. La megafonul din piață, crainicul dă ora exactă: „A fost ora zece”.

PRIMUL CUMPĂRĂTOR NEMULȚUMIT (pierzându-și răbdarea și strigând spre fereastra deschisă de unde răzbate îndrăjit sforăitul harnicului și neînțeleșului atlet Costache Popovici): *Tovarășe Popovici, hei!*

AL DOILEA NEMULȚUMIT: Nu deschizi magazinul? E zece.

TOȚI CUMPĂRĂTORII ÎN COR: Auzi, tovarășe Popovici: e zece.

PRIMUL NEMULȚUMIT: Magazinele se deschid de la șapte.

CORUL: Auzi, tovarășe Popovici: de la șapte.

TOV. POPOVICI (apare în cadrul ferestrei. E în pijama cu brandenburguri, încheiată strîmb. Cască somnoros. E făcut praf. „Campionatele” de azi-noapte l-au dat gata): De la șapte?

CORUL: Păi!?

TOV. POPOVICI: Și acum, hîc... e zece? Atunci... hîc... (i-a venit o idee) Stai, cum așa?... Cum o să deschid... hîc... la zece? Să vă fie de bine... Hîc!... De ce n-ați venit de la șapte? Uite... hîc... mai e puțin și închid... Respectați orarul legal!... (Fereastra se închide)

Tabloul 2

Interiorul magazinului GOSTAT din Onești. Forfotă, aglomerație și-n fața cântarului, surîzător și în formă, atletul gestionar Costache Popovici. Și-a trecut cu succes proba de aruncător la... mezeluri. Acum a trecut la telemea. Scoate bucăți de telemea din puțină, le taie și le aruncă de la distanță pe cântar.

TOV. POPOVICI (din ce în ce mai grăbit, mîndru de performanță): Următorul! Altul la rînd!

PRIMUL CUMPĂRĂTOR NEMULȚUMIT: Păi stai, tovarășe Popovici, că de aici lipsesc cincizeci de grame.

TOV. POPOVICI (numai zîmbet): Din ce, puîșor?

PRIMUL NEMULȚUMIT: Din bucata de telemea pe care mi-ai cîntărit-o.

TOV. POPOVICI (același): Așa! Și de unde, mă rog, vezi dumneata că lipsește?

PRIMUL NEMULȚUMIT: Cum, de unde?

TOV. POPOVICI: Adică din dreapta sau din stînga bucății?

PRIMUL NEMULȚUMIT: Parcă are vreo importanță?! Chestia e că lipsește. Mai pune cincizeci de grame.

TOV. POPOVICI: Să crezi dumneata că n-are importanță! Brînză, tovarășele, are și ea dreapta și stînga, ca toată lumea. Dacă ar fi mai ușoară pe stînga așa zice și eu să te superi, dar pe dreapta... pe dreapta așa trebuie să fie că de acolo o apuc eu cînd servesc. Și se uzează. Vrei să plătesc eu uzura brînzii? Să scot din buzunar telemea, unt, salam, ulei, vin, cartofi? Poate crezi că-s scamator. Și la urma urmei unde lipsește? Ce lipsește? (În pachetul de pe cântar, face un pas înapoi și de acolo... una... două... îl aruncă din nou cu putere pe cântar). Na, un kil și douăzeci de grame. Douăzeci de grame de la mine. (Scuturîndu-și palmele): Altu' la rînd!...

ALT NEMULȚUMIT: Păi dacă o arunci de departe...

TOV. POPOVICI: Nu, c-o să-i pun parașută. De mîine încolo servesc telemea cu parașută.

Tabloul 3

Același decor. Magazinul e plin de cumpărători. Cubrațele larg desfăcute, tovarășul Costache Popovici se agită de colo-colo, încercînd să-i îndrume afară în stradă pe sub oblonul jumătate lăsat.

TOV. POPOVICI (bătînd din palme): Mai repede! Ora închiderii!

PRIMUL NEMULȚUMIT: Păi de ce? Cum o să-nchizi de-acu?

ALT NEMULȚUMIT: Mai sînt două ore!

ALTUL: Dă-mi măcar un kil de ulei!

TOV. POPOVICI: Ni-mic! Ați cumpărat destul. (Sentențios) Să împletim interesele personale cu cele colective, tovarăși. Înțelegeți, am și eu puțină treabă.

TOȚI CUMPĂRĂTORII ÎN COR: Și ieri ai avut treabă.

PRIMUL NEMULȚUMIT: Și alaltăieri...

TOV. POPOVICI (fîresc): Păi dac-am avut, ce? Untdelemn am în fiecare zi, dar nașu-meu vine numai azi. Dv. n-aveți nași, fini?... Păi!? Ce fel de fini sînteți dacă nu înțelegeți nici atît? (Scurt) Gata! Nu ne țineți de vorbă. Număr pînă la zece și închid. Cine rămîne înăuntru, treaba lui: unu... doi...

(Cumpărătorii se bulucesc pe sub oblon)

TOV. POPOVICI: ...trei ...patru... (zîngăne pe sus cu lacătul) repede... mai repede... treceți pe sub oblon!... cinci... șase... (ultimii cumpărători au ieșit în stradă)... Așa, așa!... Veniți și dv. mîine. Mîine deschid pe la zece, zece și un sfert... Dacă nu sînt aici înseamnă că naș'-meu, știți și dv. cum e cu nașii... Dacă o să vedeți că e închis, încercați atunci după masă, mai pe seară. Poate trec și eu...

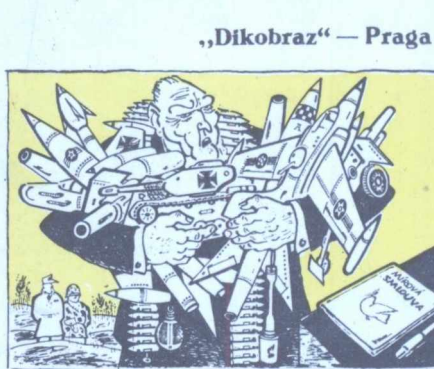
GEORGE OLTEANU

UMOR

DE PESTE HOTARE

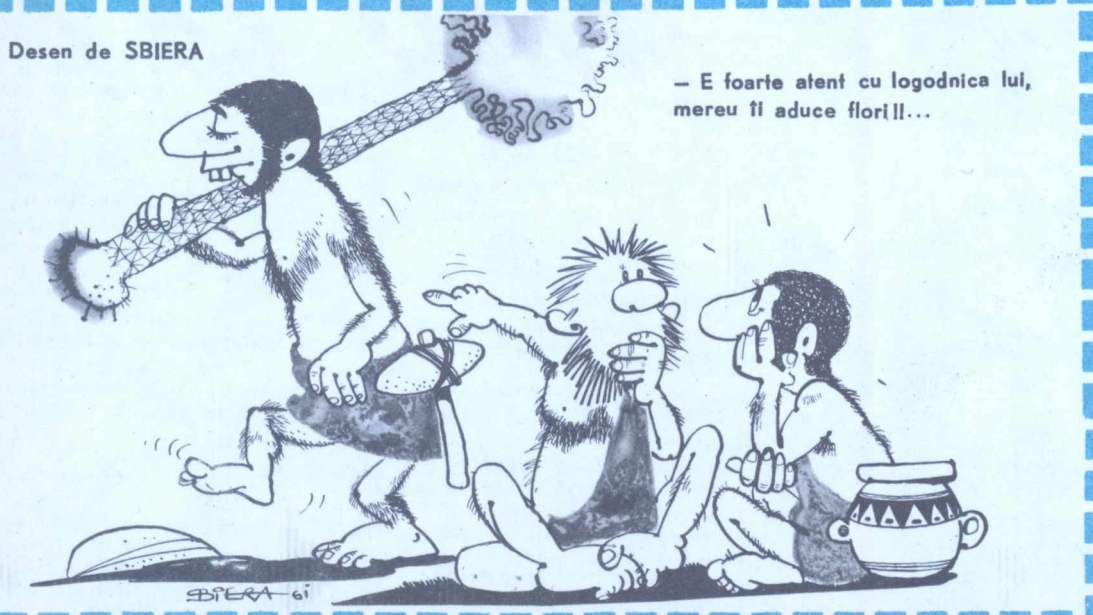
DE GAULLE: — Ca să fiu sincer, și eu sînt împotriva împărțirii — e mai bine să ne rămînă întregă...

— Vedeți doar că nu pot iscăli tratatul de pace. Mi-ar cădea toate din mîină!

Desen de SBIERA

— E foarte atent cu logodnica lui, mereu îi aduce florile!...

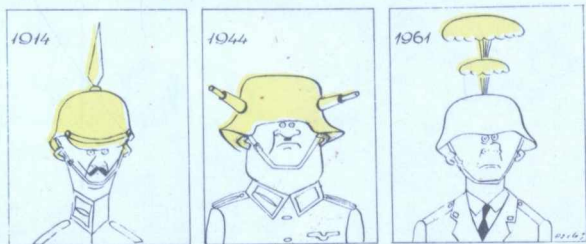
„Krokodil“ -- Moscova

CHEMARE DE LA BONN

— Trimiteți mai repede, siri! Fără această jucărie copilășul nostru nu se liniștește!

„Ludas Matyi“ — Budapesta

DEZVOLTAREA CĂȘTII GERMANE

„Szpilki“ — Varșovia

● EPIGRAME ● EPIGRAME ● EPIGRAME ●

EPIGRAME ● EPIGRAME ● EPIGRAME ●

EPIGRAME ● EPIGRAME ● EPIGRAME ●

Unui pretins tenor (pe munți) *Definește traiul lui:
Este Piatra... Craiului!*

*E încântat din cale-afară
(deși bocancii-l mai incurcă):
Acum e pentru prima oară
Cînd — în sfîrșit — și dinsul... urcă.*

Unui ospătar (luînd masa în restaurantul stațiunii)

*Ceruse „limbă cu măslină“
Și aștepta ce-a comandat.
Cînd însă auzi că „Vinee!“,
A înțeles și... a plecat.*

Mircea Codrescu

Unui bătaș

*Pe terenul Colentina
A venit „atletul“ Nae
Ca să sară cu prăjina
La... bătae.*

Vasile Huțu

Unui tînăr ușuratic

*Chiar natura, cum se pare,
I-a durat un soclu, care*

Unui „pedant“
*Mindrul june, arătosul,
Cum pedant la culme e,
Cînd plecă spre Păduchiosul
Își luă și... D.D.T.!*

Unui bețiv
*Dă-i cu vin și dă-i cu bere...
(Asta-i slăbiciunea lui...)
Pleacă deci să ia putere
La Poiana... Țapului!*

H. Sigmund

Unii compozitori folosesc ca sursă de inspirație... aparatul de radio.

*Chiar și compozitorul știe
De ce e bună melodia;
N-o fi avut el fantezie,
Dar ... are-un radio „Fantezia“.*

S. M. Rusu

● EPIGRAME ● EPIGRAME ● EPIGRAME ●

POZĂ LA MINUT

de DAN MANOLESCU

Tacu Didi e o persoană cunoscută în Slatina. Acest fapt este confirmat de gestul a numeroși trecători, care, de cite ori îl întîlnesc prin centrul orașului, îl salută cu amabilitate. Tacu Didi răspunde atît la saluturi cît și de activitatea O.C.L.-ului Mixt din localitate, unde de obicei e întotdeauna prins de treburi. Nu-i ușor, nu-i simplu, să răspunzi de un O.C.L. întreg și pe deasupra și „Mixt“. Dînsul însă e de felul său descurcăreț, aceasta desigur spre binele și dezvoltarea armonioasă a comerțului din Slatina.

Într-o zi, prin birourile O.C.L.-ului Slatina, zarvă mare. Cineva a adus o veste. Și vestea, conform tradiției, s-a răspîndit cu iuțeala fulgerului de la arhivă la planificare și de la contabilitate la registratură. Astfel toți salariații, cu excepția celor plecați în concediu, au aflat că fata lui Tacu se mărită.

Salariații s-au bucurat în unanimitate (n-a fost nici o abținere) că deh! cine nu se bucură cînd o fată se mărită și mai ales cine nu trece printr-o clipă de emoție cînd un astfel de eveniment este recepționat sub formă de știre senzatională.

Cu o zi înainte de nuntă, Tacu Didi s-a arătat foarte agitat. Nu-și găsea locul, deși în biroul în care se afla erau libere vreo patru scaune și un fotoliu. Nu știa cum s-o rezolve cu transportul invitaților de la gară la nuntă. Dar nu i-a trebuit prea mult timp ca să găsească o rezolvare competentă.

L-a chemat pe șoferul O.C.L.-ului Mixt Slatina, care tocmai meșterea pe sub șasiul automobilului și i-a făcut cunoscut verbal (ca să nu rămînă scris) că începînd de mîine (ziua nunții) va efectua un anumit gen de curse. Curse auto „GARA-CASA“, „CASA-GARA“. — „Ascultă“, i s-a adresat Tacu Didi cu glas mai impunător decît în zilele precedente „vei lua invitații care sosesc la gară și îi duci acasă la mine. Dar vezi ai grijă să nu-i înghesui, că vin oamenii cu cămășile scrobite și cu dungă la pantaloni. Nu goni, evită hopurile, stopează lin. Și nu uita, pune benzină, pune ulei, pune ce mai crezi că-i nevoie, umflă cauciucurile să nu rămîi în pană. Atît mi-ar trebui să fac de ris prestigiul O.C.L.-ului Mixt Slatina!! Ai înțeles?“

După aceasta, sentimentul de ușurare pe care și-l oferă rezolvarea unei probleme complicate, a pus stăpînire pe cea mai mare parte din inima de tată și viitor socru a lui Tacu Didi. Dar iată că pe nesimțite peste liniștea cu care abia începuse să se acomodeze, a coborît un nor încărcat cu noi frămîntări. La loc de cinste, figura...procesul tehnologic al fripturilor, cozonacilor și prăjiturilor. Dacă executarea ireproșabilă a unor mîncăruri și dulciuri pentru uz familial nu este atît de complicată, în schimb pentru nuntă alta e situația. Cantitatea de bunuri avico-porcino-agro-zaharoase trebuie să fie mult mai mare, prepararea lor necesită muncă mai multă, iar mîna de lucru reclamă calificare înaltă. De data asta Tacu Didi nu s-a mai liniștit. Din contră, s-a liniștit, întrucît și-a amintit că O.C.L.-ul Mixt Slatina are pe schemă o bucătăreasă, care dacă se descurcă bine la cantină, darămite la o nuntă unde voia bună si perinița abia îți dau răgazul să simți gustul bucatelor.

În consecință, a pus-o Tacu Didi pe bucătăreasa comerțului local Slatina la treabă, pînă a scos din mîinile ei toate preparatele, iar din puterea ei de muncă — untul!

Pe alți salariați, mai puțini pricepuți în chestiuni matrimoniale, i-a utilizat în scopuri mai mărunte, dar absolut indispensabile obținerii unei nunți de calitate superioară.

Aproape că n-a scăpat unul care să nu-și fi dat concursul la realizarea unei nunți cum n-a mai fost alta în casa șefului lor.

Era să uit: Cu ocazia căsătoriei fiicei sale, Tacu Didi a primit numeroase telegrame și scrisori de felicitare. În schimb, pentru modul în care a pus la punct bazele petrecerii nimeni nu s-a gîndit să-i adreseze măcar o vorbuliță.

De aceea ne simțim obligați...Felicitări!

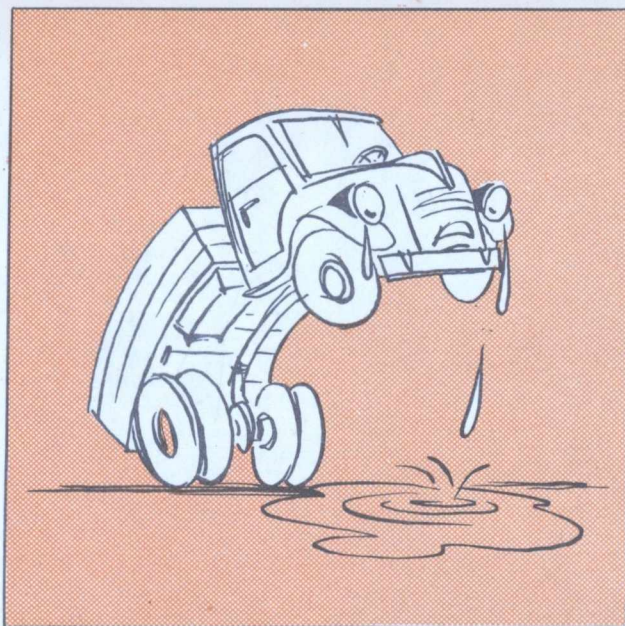

CARTE POȘTALĂ

DESTINATAR: Soferul Cojescu Gh., de pe șantierul Lotru-Ciungetu al I.C.S.E., care folosește autocamionul întreprinderii în scopuri personale.

EXPEDITOR: H. Kahn — Loco

AUTOCAMIONUL: — Cum să nu plîng? Tovarășul Cojescu mereu are cu mine ceva personal!

CARTE POȘTALĂ

DESTINATAR: Fabrica „Ideal” din Medias, care produce unele scule de traforaj de proastă calitate.

EXPEDITOR: June Ioan — Lupen

Copilul către directorul fabricii „Ideal”:
— Păi dacă dv. vă jucați, noi ce mai facem?

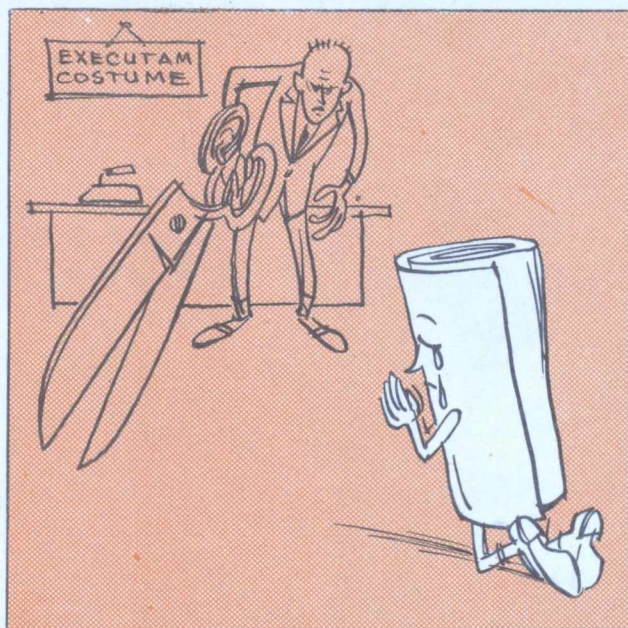

CARTE POȘTALĂ

DESTINATAR: Sereș Mihai, de la cooperativa „Deservirea” din Salonta, care a executat prost un costum

EXPEDITOR: Marin Elena — Salonta

STOFA: — Fie-ți milă, tovarășe Sereș. Nu mă „executa”!...

CARTE POȘTALĂ

DESTINATAR: Întreprinderea construcții montaje nr. 2, care a construit în B-dul Muncii nr. 114 din Capitală blocul „O”, dat în folosință anul trecut, dar nefinisat nici pînă în prezent. (De exemplu, în unele încăperi nu funcționează lumina).

EXPEDITOR: Chiciu Gh.
B-dul Muncii 114, București

DELEGATUL I.C.M. nr. 2:
— Care defecțiuni? Eu nu văd nimic!

CE MAI E,
CE S-A-NTÎMPLAT?

Sute de culori pictează
soarelui apoteoza,
ca o inimă pulsează
sus, la arie, batoza.

Dar de-odată totul tace,
oamenii se-opresc din muncă.
Gaișele-au prins să toace
zeci de zvonuri peste luncă:

cică s-a stricat motorul,
și-a frînt inima-bujia,
fîndcă cel ce-i cu tractorul
nu-și cunoaște meseria.

Ba că s-ar fi rupt cureaua
ori lipsește motorina
și că-n toată dandanaua
tractoristul poartă vina,

c-a oprit motoru-n loc
fără veste, de-odată,
că a chiuit cu foc
și a sărutat o fată...

Dar noroc de ciocîrlie
c-a prins zvonul lîngă riu
(cînd trecea-n megieșie)
și i-a pus degrabă friu,

și-n povestea incurcată
adevărul-a limpezit:
Nu-i batoza vinovată,
nici flăcău-ndrăgostit.

Drept c-a sărutat el fata,
însă știți ce s-a-ntîmplat?
Cei dinții au fost ei gata,
pe raion, la treierat.

VIOREL BURLACU

DIN CAUZA

— Dramă în două acte —

I

Cîșmigiu... Clar de lună...
O barcă pe oglinda lacului...

El: Mi-ești dragă...

Ea: Și tu mie...

El: Cînd ai simțit pentru întia oară?

Ea: În fața cinematografului, cînd mi-ai spus ca nimeni altul cu-vintele acelea de neuitat:

„N-aveți un bilet în plus?”

El: Cît să fi trecut de atunci?

Ea: Vreo trei ore...

El: Parcă ne-am cunoaște de cînd lumea... Vorba cîntecului...

Ea: Ce plăcut e pe lac! Cît e de cînd am luat barca?

El: Vreo jumătate de oră... Parc-ar fi trecut o veșnicie...

Ea: O jumătate de oră... O viață de om...

El: Am o rugăminte, draga mea: cum te cheamă?

Ea: Mirela.

El: Mirela! Sînt de două ori fericit!

Ea: Explică-te.

El: În primul rînd pentru că nu te cheamă Filofteia. E o veche

dragoste care începuse să lîn-cezească... Ne cunoșteam de peste trei săptămîni.

Ea: Și în al doilea rînd?...

El: ... Pentru că Mirela este unul din cele 25 de nume pe care mi le-a prezis o ghicitoare

că o să-mi aducă noroc în dragoste.

Ea: Și în căsătorie?

El: Pentru mine e același lucru. Cînd mă îndrăgostesc, mă și însor...

Apropo! Ce-ar fi să ne căsătorim?

Ea: N-ar fi o idee rea. Dar cînd?

El: Stai puțin să mă uit în agendă... Săptămîna viitoare sînt în schimbul de dimineată. Peste două săptămîni avem antrenamente pentru meciul de baraj ca să intrăm în B...

Deci de azi în trei săptămîni.

Ea: În ce zi cade?

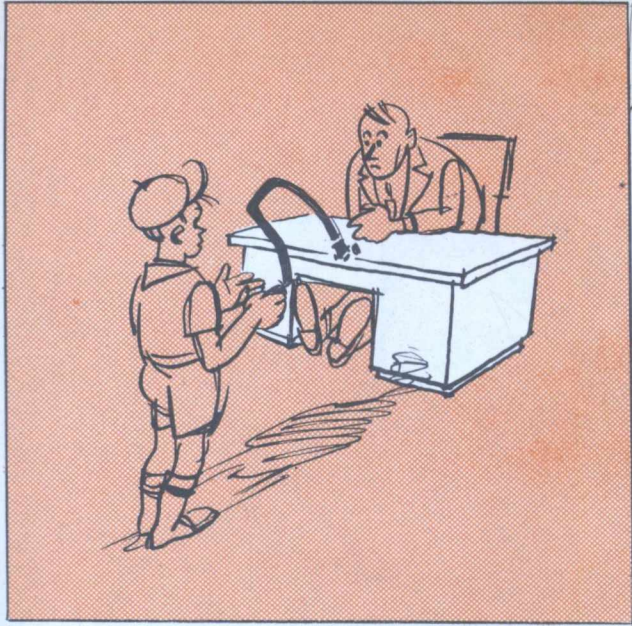
El: Ce importanță are? Cade într-o zi de 13.

Ea: De ce tocmai în 13?

El: Cum, tu mai ești superstițioasă? Și eu care credeam că te cunosc ca pe buzunarul meu...

Ea: Nu sînt superstițioasă... Că, vorba cîntecului, eu nu rup

FALS TRATAT DE DRĂGOSTE

(fragment)

Ieri l-am văzut în parc pe Niculaie
Cu o puștăncă-naltă și bălaie,
Mi s-a părut drăgușă, chiar frumoasă,
Păcat de dînsa că era sfioasă.
Nici el nu ezecela prin îndrăzneală,
Dar se vedea că luptă cu-o sfială
Ce-i înghețase inițiativa,
Lupta nenorocitul împotriva
Unei paralizii neferușătoare
Ce-i progresa treptat în mădulare
Și-n clipa cînd i-ajunse-n beregată
Rosti șoptit: Ce seară minunată!
La care ea răspunse cam așa,
Îmbujorată ca un mac: O, da!
Această savuroasă convorbire
E un simptom, se zice, de iubire.

Eu cînd văd chestii d-astea, pe cuvînt
Aș da cu-n drăgostii de pămînt
Și-apoi le-aș spune: Ce-ați innebunit?
Ce căutați aici? De ce-ați venit
În parcul ăsta năpădit de flori,
În care liniștea îți dă fiori,
Nu ca să fiți alături împreună
Incurajați de stele și de lună?
Nu pentruca-n sfîrșit singurătatea
Să-năbușe în voi timiditatea?

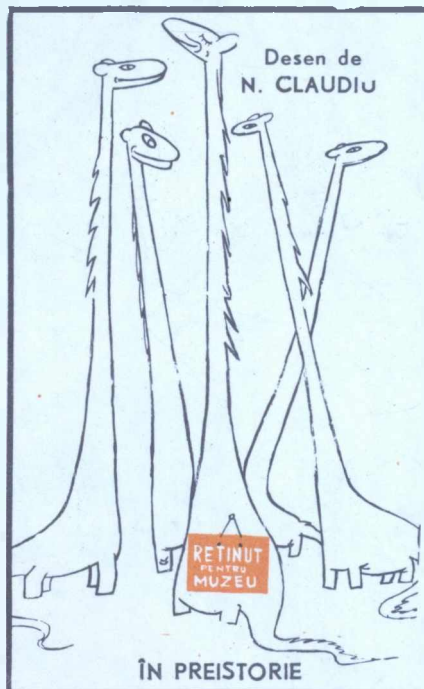
Mă, fraților, știți care-e misterul?
Amorul e etern, nu partenerul,
Și-orice femeie simte treaba asta
Orice femeie, exceptînd nevasta.
(E-un amănunt pe care noi bărbații,
Îl credem ca să n-avem complicații).

Pornind de la premisa de mai sus
V-aduc la cunoștință c-am dedus
Un fapt cu care m-am călăuzit
Cînd am avut ceva de „cucerit”.
Femeile-s cetăți fortificate
Cu gust deosebit ornamentate,
Arhitectura lor e minunată,
Dar n-au fost construite niciodată
Ca să suporte lupte și asediu!

De pildă, eu mă aflu în concediu
Și vă asigur că nu prea am vreme
De discutat controversate teme
Cu fetele ce le vrăjesc sub lună
În timpul ce-l petrecem împreună.
Bărbatul ce nu știe să se poarte
N-ajunge cu femeile departe.
Eu le vorbesc de dragoste mai rar,
Atît cit cere strictul necesar,
Dar le ofer incitătoare ore
Prilejuindu-le să mă adore.
Și-astfel cu mine, toate, pasă-mi-te,
Se simt deosebit de fericite
Continuînd (urmarea e firească)
Să mă răsfețe și să mă iubească.

Nota autorului

Observ acum, în clipa cînd inchei,
Că marele maestru în femei
Omîte semnificativ să spună
Că-n ciuda-mbrățișărilor sub lună
A vrajei și-a buchetelor de flori
(Ce seamănă o leacă a poveste)
A fost căsătorit de vreo trei ori
Și părăsit de cele trei neveste.

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Telefoane:

Secretariatul 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariatul de redacție

14.28.15;

Interurban 27

TIPARUL EXECUTAT LA
COMBINATUL POLIGRAFIC
CASA ȘCINTEII
„I. V. STALIN” - BUCUREȘTI

de ZELENCĂ FLORIAN

S-a stîns în sală ultima lumină
Iar gongul a vibrat ca o chemare,
Și încet, încet, la față de cortină,
Apare dintr-un colț o țesătoare.
Înaintînd cu grație firească,
Țochița potrivindu-și-o frumos,
Începe mai întîi să ne vorbească
Cu-n zîmbet cald, amabil și sfios,
De-nțreceri, grafice de calitate,
De tinerii frunțași, inovatori,
Ce trec cu melodiile-avîntate
Prin fața miilor de spectatori.
Iar undeva cu rîvnă în culise
Un cazangiu repetă la chitară,
O melodie care-o auzise
La Teatrul de Estradă într-o seară.
Ghicesc pe fața-i emoționată
Efortul de-a se ține de măsură.
Îl înțeleg... pe scenă-i prima dată
Și cîntă cu colegii lui de tură.
În strai de sărbătoare croitorii
De la F. C. Gheorghiu-Dej se-avîntă.
Și-n coloritul sprinten al viorii
Tumulul dansatorilor cuvîntă.
Apoi orchestra cîntă-o melodie
Și-n dans, pe scenă, mindri corifei,
(Apar perechi în ritm de ciocirle
Strungării de la „23”).
Metalurgiştilor le vine rîndul.
Și ei interpretează cu elan.
În cîntece-avîntate ne spun gîndul
Frunțașilor depășitori de plan.
Privesc din stal cu cită dăruire
Pe scenă țesătoarele-au jucat,
Cu cîntec, joc, cuplet sau recitare
În inimă ne-au sădit ades fiori,
Dînd artei preț, jucînd seară de seară,
Soliști, actori, coriști și dansatori,
La cel de-al șaselea concurs pe țară.

Aceste versuri eu le-am destinat
Brigăzilor, cu sufletul deschis,
Dar ele-atît de bine au jucat
Încît renunț la versuri, dar spun: Bis!

VITEZEI

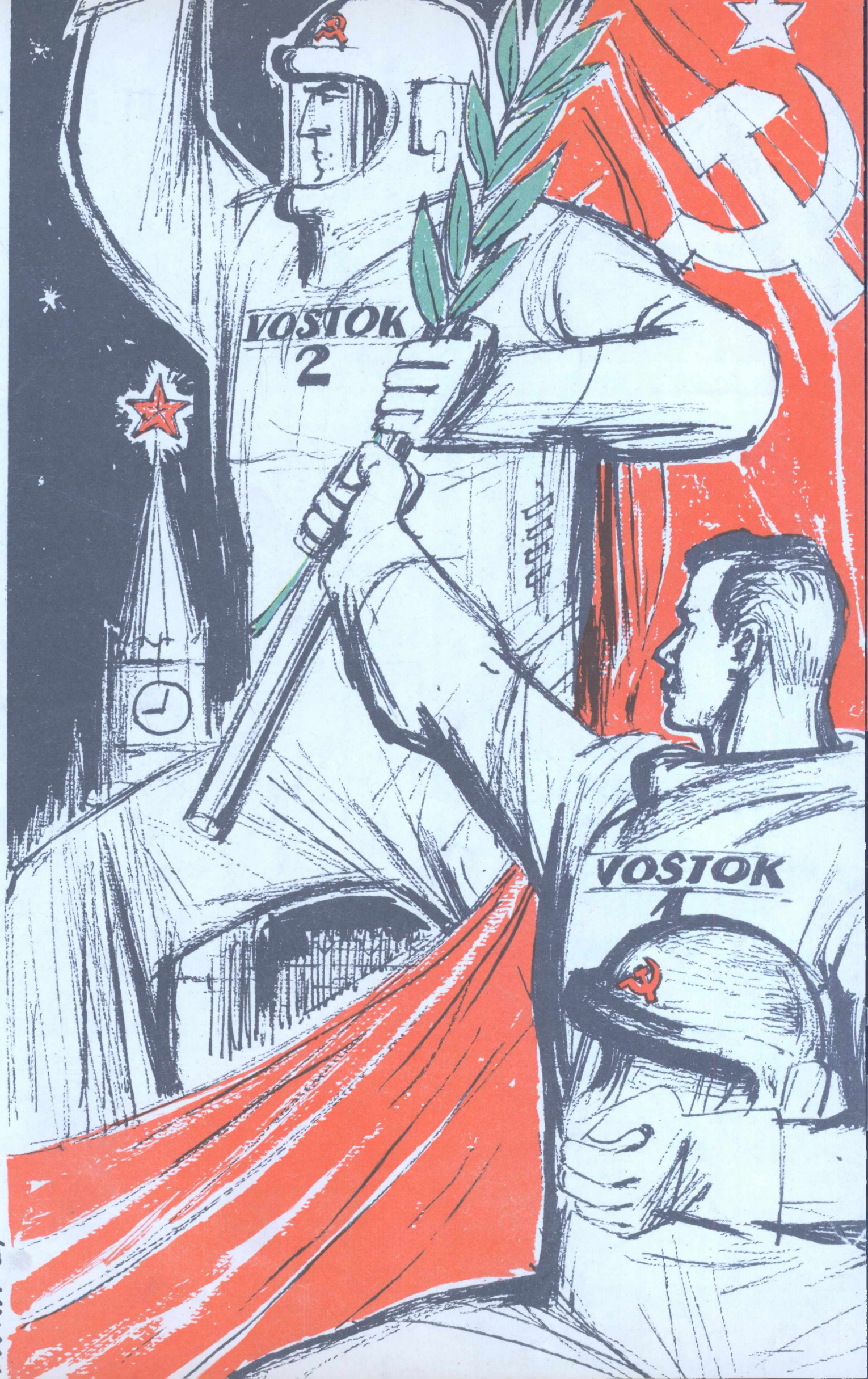
ANDREI BART

margarete ca alți băieți și
ete... Dar un văr de-al meu
i-a luat motocicletă într-o
i de 13 și acum e în ghips.
) fi fost din cauza vitezei...
sau, cine știe, n-o fi deschis
bine ochii... În sfîrșit, cum
ămîne cu noi?
Fie cum zici tu... Dar ia
tai puțin: La ce Sfat ne
ăsătorim?
Mi-e indiferent.
Ba mie nu mi-e indiferent.
ă la noi, la 1 Mai, e un ofițer
l stării civile care cunună
tît de frumos, că-ți dau lacri-
mle nu altă!
Luna se ascunde după un
or. În parc e - vorba cin-
ecului - noapte fără lună).

II

tribunal... Amiază... O bancă
e oglinda de marmură a ho-
lui....
! Bine că s-a terminat!
și cînd te gîndești că ne-am
uat abia de trei luni...
) parc-ar fi trecut o veșnicie...
) viață de om... Ți-am spus
u c-o să ne aducă ghinion
iua de 13...

El: Ba numele tău mi-a adus ghi-
nion.
Ea: Parcă spuneai că ghicitoarea
ți-a prezis...
El: Ce? Crezi în ghicitoare? Uite,
de-aia divorțez de tine: că
ești superstițioasă!
Ea: Ba eu divorțez de tine! Că
ești un neserios și un flustratic
care își caută mireasa la
cinema prin metoda „N-aveți
un bilet în plus“...
El: Parcă spuneai că vorbele
alea te-au vrăjit.
Ea: Am fost o proastă că m-am
luat după tine și am nesocotit
pățania lui văru-meu, care
stă și acum în ghips...
El: Din cauză de 13?
Ea: Nu. Din cauză de viteză...
Și pentru că n-a deschis bine
ochii.
El: Păi asta spuneai și judecătorul
despre noi.
Ea: Spunea... Și spunea așa frumos
cînd ne-a declarat divorțați,
că-mi venea să plîng, nu alta!
Ți-am spus eu că la noi la 1
Mai te divorțează așa frumos,
că-ți dau lacrimile...

ȘTAFETA
MERGE
ÎNAINTEI...

Crina Ci